

Tanasia qu'en paz esteña e ¿será certo que morreu oxe a tía Chuca a Néspora?

Laureana: ¡Valente leirona, vaya o demo con ela! **Mestre:** Non fale así muller, deixe acougar os mortos.

Zoqueiro: Ten razón, porque semellante canfurneira dempois de morta era capaz de vir a nos revoltar a todos.

Tío Bartolo: Xa teremos outra n-o canto d'ela, pois na terra nosa as canfurneiras abondan tanto com'os corvos.

Tía Rosa: E tamén com-os canfurneiros e sinón q-o digan as eleciós.

Rosiña: D. Nicandro, agora que foise don Robustiano podería leernos algún contíño d'ises bonitos que ten vosté no seu armario.

Sra. Xilda: Deixádevos de mais andrómenas oxe, que inda temos por rezal-o rosario.

Rosiña: Un conto pequerrechiño que inda é cedo.

D. Nicandro: ¿E ti cal querías?

Rosiña: Un que xa leeu unha vez que falaba das semprenoivas, d-un escolar e d'unha muller de perdida.

D. Nicandro: Xa me decato cal foi: nanai, tráyame d-o armario o legaxo que di: "Galego-Prosa".

E don Nicandro ponse a leer a noveliña que se publicará no seguinte número de CELTIGA.

De esguello

NOTAS D'UN TOLO

Ao recollimento do meu cuarto d'estudo — fiestra aberta ás inquietanzas do mundo — chega, nos xornais o eco do balbordo das loitas entre novos e vełlos. ¿Quenes son os novos? ¿Cáles os vellos?

Quixen tomar partido e sumínme n'un mundo de cordas reflexiós. E houbera logrado catalogarme, como un vello pergameo, si no meu entoleirado esprito non xurdira a fantasma da dúbida.

—Os novos... ¿qué cousa mais vella iso de chamar-se novos!

* * *

Outra vez o problema da língua púxose enriba do tapete. A fonética, a grafía, o celta, o latín, o grego. O x-a-j, bailan nos meus miolos unha embruxada muñeira.

Teño remordementos da miña incultura. Enseñádeme o latín. Enseñádeme o grego. Traédemme Dicionarios e en troques direivos o meu segredo.

Quero saber o que quer decir unha soia verba:

Filoxia.

Por que de todo canto lin, saquei en limpo, que filoxia... quer decir: agresividade no linguaxe.

* * *

:25:

Día de Galicia.

E os meus amigos non queren nin lembrarse do Sant-Iago con espada e cabalo blanco.

Eu tamén opinaba así; mais direivos que unha vez quixen adeprender Historia dos beizos do pobo. E atopeime que para o paisano galego, os castros son dos mouros; os camíños románs son dos mouros; os castelos mediovaes son dos mouros; e cando non saben a data d'un feito din "no tempo dos mouros", eu coido que dentro de pouco a Invasión francesa, teráse realizado no tempo dos mouros.

E deduxen que pra eles o que lles somella estrano, fixérano os mouros; é decir os alleos invasores.

Eu dende entón lémbrome á miúdo do Santiago mata mouros.

F. A.

BALTAR Y FERNANDEZ

Importadores

TABACOS EXTRANJEROS

Brasil 1084

U. T. 23, B. Orden 4741

Contribuyendo

con CINCUENTA CENTAVOS cada gallego residente
en Buenos Aires, nuestra colectividad podría realizar una
hermosa obra: la de repatriar los restos del insigne

Don MANUEL DE CASTRO Y LOPEZ

cuya admirable obra ha contribuido a enaltecer a Galicia
en América.

Solo hace falta que un núcleo de personas presti-
giosas recoja la idea, para que esta se viera pronto conver-
tida en una patriótica realización.

VICENTE RIVAS, Callao 348